

KEVIN KWAN

**ÖKY-
RIKKaidEN
ONGELMIA**

suomentanut Jaana Iso-Markku

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos:

Rich People Problems

Copyright © 2017 Kevin Kwan

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

Sivun 449 Tolstoi-sitaatin on suomentanut Esa Adrian.

ISBN 978-951-1-33840-6

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2021

Isovanhemmilleni ja Mary Kwanille

Shang Loong Ma + Wang Lan Yin
Kiina & Singapore

YOUNGIT

Sir James Young + Shang Su Yi
Singapore

**Felicity Young +
Harry Leong**
Singapore

**Henry Leong Jr. +
Cathleen Kah**
Singapore

**Tri Peter Leong +
tri Gladys Tan**
Kuala Lumpur, Malesia

**Alexander Leong +
tri Salimah Ibrahim**
Los Angeles

**ASTRID LEONG +
Michael Teo**
(1 poika, Cassian)
Singapore

**Catherine Young +
M.C.* prinssi Taksin Aakara**
Bangkok, Thaimaa & Lausanne, Sveitsi

M.R. James Aakara[†]
Bangkok, Thaimaa &
Lausanne, Sveitsi

M.R. Matthew Aakara
Bangkok, Thaimaa &
Lausanne, Sveitsi

**M.R. Adam Aakara +
M.R. Piyarasmi Apitchatpongse**
Bangkok, Thaimaa & Lausanne, Sveitsi

**Philip Young +
Eleanor Sung**
Sydney, Australia &
Singapore
**NICHOLAS YOUNG +
Rachel Chu**
New York

* M.C. on lyhenne arvonimestä Mom Chao, joka on varattu Thaimaan kuningas Rama V:n (1853–1910) lapsenlapsille ja on alin kuninkaallinen arvo. Englanniksi tämä arvoaste on *His Serene Highness*, Hänen korkeutensa.

† M.R. on lyhenne arvonimestä Mom Rajawongse. Arvonimi on varattu miespuolisen Mom Chaon lapsille. Englanniksi tämä arvonimi käännetään sanalla *Honorable*, kunnianarvoisa.

YOUNGIEN, T'SIENIEN JA SHANGIEN KLAANI

(yksinkertaistettu sukupuu)

SHANGIT

Alfred Shang + Mabel T'sien

Singapore & Surrey, Iso-Britannia

Victoria Young
Singapore & Lontoo

**Alexandra "Alix" Young +
tri Malcolm Cheng**
Hongkong

**EDISON CHENG +
Fiona Tung (3 lasta)**
Hongkong

**Cecilia Cheng +
Tony Moncur
(1 poika, Jake)**

Alistair Cheng
Hongkong

Scheherazade Shang
Casimir Shang
Lucia Shang

**Sir Leonard Shang +
Lady India Hesketh**

Singapore + Surrey, Iso-Britannia

**Prof. Charles Shang +
Anne Lygon**

Singapore &
Buckinghamshire, Iso-Britannia

**Frederick Shang +
Kunnianarvoisa Penelope Curzon**

Singapore & Gloucestershire,
Iso-Britannia

Cassandra Shang

Singapore, Lontoo &
Surrey, Iso-Britannia

T'SIENIT

**T'sien Tsai Tay + Rosemary Young
(SIR JAMES YOUNGIN sisar)**

Singapore

Mabel T'sien + Alfred Shang (SHANG SU YIN veli)

Singapore & Iso-Britannia

Richard "Dickie" T'sien + Nancy Tan
Singapore, Hongkong & Marbella, Espanja

Mark T'sien + Bernadette Ling

Oliver T'sien

Lontoo, Iso-Britannia

Anna May T'sien + George Yeoh
Vancouver, Brittiläinen Kolumbia

Clarence T'sien + Bettina Kah
Honolulu, Havaiji

ONGELMA NRO 1

Suosikkipöytäsi parhaassa ravintolassa unelmasaarella, jolta omistat rantahuilan, on varattu.

HARBOUR ISLAND, BAHAMA, 21. TAMMIKUUTA 2015

Bettina Ortiz y Meña ei ollut tottunut odottamaan. Tämä ruskeaksi paahtunut vaaleaverikkö oli entinen Miss Venezuela (ja luonnollisesti Miss Universumin ensimmäinen perintöprinsessa) ja nykyinen miamilaisen autovaraosa-liikemiehen Herman Ortiz y Meñan vaimo. Kaikissa ravintoloissa, joita hän päätti sulostuttaa läsnäolollaan, hänet otettiin aina kunnioitavasti vastaan ja ohjattiin saman tien siihen pöytään, jossa hän halusi istua. Tänään se oli terassin kulmapöytä Sip Sipissä, hänen suosikkilounasravintolassaan Harbour Islandilla. Hän halusi istua yhdessä mukavista oransseista ohjaajantuoleista ja katsella leppeästi aaltoilevaa turkoosia merta syödessään lehtikaali-caesarsalaattia. Koko terassin oli kuitenkin vallannut suuri ja äänekkäs turistiryhmä, jolla ei tuntunut olevan kiirettä poistua sieltä.

Bettina mulkoili raivoissaan turisteja, jotka nauttivat tyytyväisinä lounastaan auringonpaisteessa. Miten tyylittömiltä he näyttivät... naiset liian ruskettuneita ja ryppyisiä, eikä yksikään ollut kunnolla kohotettu tai botoksoitu. Hänen olisi tehnyt mieli kävellä heidän pöytänsä luo ja jakaa heille ihotautilääkärinsä käyntikortteja. Eivätkä miehet olleet sen parempia! Kaikki pukeutuneet vanhoihin ryppyisiin paitoihin ja sortseihin sekä halpuihin olkihattuihin, joita myytiin Dunmore Streetin matkamuistokaupoissa. Mitä tuollaiset ihmiset täällä tekivät?

Tämä viiden ja puolen kilometrin pituinen paratiisi koskemattomine vaaleanpunaisine hiekkarantoineen, sorbettisävyisine söpöine vanhanaikaisine puutaloineen, viehättävine putiikkeineen, majataloiksi muutettuine tyylikkäine merenrantakartanoineen ja viiden tähden ravintoloineen, jotka eivät hävinneet yhtään St. Barthsille, oli yksi Karibian parhaiten varjelluista salaisuuksista, superrikkaiden turvasatama. Turistit olisi pitänyt velvoittaa suorittamaan tyylikoe, ennen kuin heidän sallittiin astua saarelle! Bettinasta alkoi tuntua, että hän oli odottanut jo riittävän pitkään. Hän marssi virkatun Pucci-kaftaanitopin hapsut villisti heiluen keittiöön ja suoraan päälieden ääressä seisovan lyhyt-hiuksisen vaalean naisen luo.

”Julie, kultaseni, mikä mättää? Olen odottanut pöytäni jo yli *viisitoista minuuttia!*” Bettina huokaisi ravintolan omistajalle.

”Pahoittelen, Bettina, tämä on niitä päiviä. Terassilla istuva kahdentoista hengen seurue ilmestyi paikalle juuri ennen sinua”, Julie vastasi ojentaessaan kulhollisen tulista merikotilochildiä odottavalle tarjoilijalle.

”Mutta terassillahan on parhaat paikat! Miksi ihmeessä annat noiden turistien vallata koko tilan?”

”No, *turisti*, jolla on punainen kalastajanhattu päässään, on Glencoran herrtua. Hänen seurueensa saapui juuri veneellä Windmerestä – hänen *Royal Huisman* -jahtinsa on ankkuroitu rannikon edustalle. Aika mahtava purjevene, vai mitä?”

”Suuret veneet eivät tee minuun vaikutusta”, Bettina tuhahti. Ihmiset, joilla oli korkea arvonimi, tekivät salaa häneen kuitenkin vaikutuksen, ja keittiön ikkunasta katsellessaan hän näki terassille kokoontuneen seurueen äkkiä aivan uudessa valossa. Brittiaristokraatit olivat kyllä ihan omaa luokkaansa. Toki heillä oli Savile Row’n pukunsa ja perintötietaransa, mutta lomaillessaan he näyttivät armottoman tyyllittömiltä.

Vasta siinä vaiheessa Bettina pani merkille viereisessä pöydässä istuvat kolme päivettynttä, hyvin trenattua miestä tyköis-

tuivissa valkoisissa t-paidoissa ja mustissa kevlarihousuissa. Miehet eivät syöneet mitään, istuivat vain tarkkaavaisina paikoillaan ja siemailivat silloin tällöin vettä lasistaan. ”Nuo ovat varmaan herttuan turvamiehiä. Eivät voisi enää selvemmin erottua! Eivätkö he tiedä, että täällä Brilandissa asuu pelkkiä miljardöörejä eikä tuo ole tarpeen?” Bettina paheksui.

”Itse asiassa he ovat herttuan kunniavieraan turvamiehiä. He tekivät perusteellisen turvatarkastuksen koko ravintolassa ennen seurueen tuloa, tarkastivat jopa kylmätilani. Näetkö pöydän päässä istuvan kiinalaismiehen?”

Bettina tiiraili Dior Extase -aurinkolasiensa läpi tylsään valkoiseen lyhythihaiseen pikeepaitaan ja harmaisiin housuihin pukeutunutta tanakkaa, kaljuuntuvaa, seitsemänkymppistä aasialaismiestä. ”Ai, häntä en edes huomannut! Pitäisikö minun tuntea hänet?”

”Hän on *Alfred Shang*”, Julie kuiskasi.

Bettina tirskei. ”Hän näyttää seurueen autonkuljettajalta. Eikö hän olekin ihan kuin se mies, joka kyyditsi Jane Wymania *Viinitila Falcon Crestissä*?”

Julie, joka yritti samaan aikaan paistaa täydellistä tonnikalapihviä, pudisti päätään pidättyvästi hymyillen. ”Tämä autonkuljettaja on kuulemma Aasian vaikutusvaltaisin mies.”

”Mikä hänen nimensä olikaan?”

”Alfred Shang. Hän on singaporelainen mutta asuu enimmänsä aikaa Englannissa tilallaan, joka kuuluu olevan puolikkaan Skotlannin kokoinen.”

”Minä en kyllä ole koskaan nähnyt hänen nimeään millään rikkaimpien ihmisten listalla”, Bettina tuhahti.

”Kai sinä tiedät, että maailmassa on ihmisiä, jotka ovat aivan liian rikkaita ja vaikutusvaltaisia esiintyäkseen sellaisilla listoilla?”

* Lievää liioittelua, mutta saarella – jota paikalliset kutsuvat hellästi ”Brilandiksi” – asuu 12 miljardööriä (viimeisimmässä laskennassa ja riippuen siitä, kuka laskee).

ONGELMA NRO 2

Tarvitset henkilökohtaista lääkäriäsi, jolle maksat miljoona dollaria vuodessa siitä, että hän on ympärivuorokautisesti käytettävissä, mutta hän hoitaakin juuri nyt toista potilasta.

Alfred Shang katseli terassilta Harbour Islandin legendaarista hiekkarantaa ja ihaili edessään levittäytyvää näkymää. *Huhu pitää paikkansa – hiekka on todellakin vaaleanpunaista.*

”Hummeriquesadillasi jäähtyvät, Alfred!” Glencoran herttua katkaisi hänen ajatuskulkunsa.

”Tämänkö takia raahasit minut tänne saakka?” Alfred kysyi silmäillen epäluuloisena taiteellisesti aseteltuja kolmionmuotoisia leipiä lautasellaan. Hän ei juurikaan perustanut meksikolaisesta ruoasta, paitsi kun hänen hyvän ystävänsä Slimin kokki valmisti sitä Méxicossa.

”Maista nyt ensin.”

Alfred haukkasi pienen palan eikä sanonut enää mitään, sillä puolirapean tortillan, hummerin ja guacamolen yhdistelmä oli täydellinen.

”Herkullista, vai mitä? Olen jo vuosia yrittänyt saada Wilton’sin keittiömestarin tekemään tätä”, herttua sanoi.

”Wilton’sissa ei ole muutettu ainoatakaan asiaa puoleen vuosisataan – ei taida olla kovin todennäköistä, että he ottaisivat tämän ruokalistalleen.” Alfred naurahti, poimi sormillaan pöydälle pudonneen hummerinpalasen ja pisti sen suuhunsa. Puhelin alkoi värähdellä hänen taskussaan. Hän veti sen esiin ja katsoi harmistuneena näyttöä. Kaikki tiesivät, että häntä ei pitänyt häiritä, kun hän oli vuotuisella kalastusretkellään herttuan kanssa.

Näytöllä luki: TYERSALL, YLÄKERTA, TURVATTU LINJA.

Soittaja oli hänen isosiskonsa Su Yi, ainoa henkilö, jonka puhelukutsu hän otti vastaan vuorokaudenajasta riippumatta. Hän vastasi puheluun heti, ja odottamaton ääni sanoi kantoniksi: ”Täällä on Ah Ling.”

Häneltä kesti hetken tajuta, että linjan toisessa päässä oli Tyersall Parkin taloudenhoitaja. ”Ahaa... Ling Jeh!”*

”Emäntäni pyysi minua soittamaan teille. Hän tunsii olonsa illalla varsin huonoksi, ja hänet on äsken viety sairaalaan. Hänen arvellaan saaneen sydänkohtauksen.”

”Miten niin *arvellaan*? Onko hän saanut sydänkohtauksen vai ei?” Alfredin huoliteltu BBC-englanti vaihtui äkkiä järkyttäneeksi kantoninkiinaksi.

”Hän... Hänellä ei ollut rintakipuja, mutta hän hikoili runsaasti ja sitten hän oksensi. Hän sanoi, että hänellä on sydämen-tykytystä”, Ah Ling haparoi hermostuneena sanoja.

”Tuliko professori Oon paikalle?” Alfred kysyi.

”Yritin tavoittaa tohtoria hänen matkapuhelimestaan, mutta puhelu meni suoraan vastaajaan. Sen jälkeen soitin hänen kotiinsa, ja sieltä sanottiin, että hän on Australiassa.”

”Miksi soittaminen on jätetty *sinulle*? Eikö Victoria ole kotona?”

”Eikö Victoria ole Englannissa, herra Shang?”

Alamak. Hän oli kokonaan unohtanut, että hänen sisarentyttärensä – Su Yin tytär, joka asui Tyersall Parkissa – oli tällä hetkellä vierailulla hänen talossaan Surreyssa ja oli epäilemättä tälläkin hetkellä syventynyt juoruilemaan hänen vaimonsa ja tyttärensä kanssa.

”Entä Felicity? Eikö hän ole tullut paikalle?” Su Yin vanhimman tyttären talo oli pienen matkan päässä Nassim Roadilla.

* Kantoninkiinaa, tarkoittaa ”isosisko”, käytetään usein eräänlaisena palvelijoiden tuttavallisena nimityksenä, samaan tapaan kuin englannin kielessä toisinaan lisätään sana ”boy”, esimerkiksi Sonny Boy tai Johnny Boy.

”Emme ole tavoittaneet rouva Leongia. Hänen palvelijattarensa mukaan hän on kirkossa, ja hän sulkee aina matkapuhelimensa ollessaan Herran huoneessa.”

Yhtä kelvottomia kaikki tyynni! ”No, soititko edes ambulanssin?”

”En, sillä hän ei halunnut ambulanssia. Vikram ajoi hänet kamarineitiensä ja kahden gurkhan saattamana sairaalaan Daimlerilla. Ennen lähtöään hän sanoi kuitenkin, että te tietäisitte, miten professori Ooniin saa yhteyden.”

”Hyvä on, hyvä on. Minä hoidan sen”, Alfred kivahti ja lopetti puhelun.

Muut pöydän ympärillä istuvat katsoivat häntä kysyvästi.

”Hyvänen aika, tuo kuulosti aika vakavalta”, herrtua sanoi mutristaen suutaan huolestuneena.

”Suokaa anteeksi hetkinen, tulen aivan kohta takaisin”, Alfred sanoi ja nousi seisomaan. Henkivartijat seurasivat häntä, kun hän harppoi ravintolan halki ja ovesta ulos puutarhaan.

Alfred painoi toista pikavalintanäppäintä: PROF OON KOTI.

Puheluun vastasi naisääni.

”Olivia? Täällä on Alfred Shang.”

”Ai, Alfred! Tavoitteletko Francisia?”

”Tavoittelen. Minulle sanottiin, että hän on Australiassa.”
Miksi helvetissä tälle lääkärielle maksettiin miljoona dollaria vuodessa, jos hän ei ollut hätätapauksessa tavoitettavissa?

”Hän lähti tunti sitten Sydneyyn. Hän tekee huomenna kolminkertaisen ohitusleikkauksen sille näyttelijälle, joka sai Oscarin roolistaan –”

”Onko hän siis tällä hetkellä lentokoneessa?” Alfred keskeytti naisen.

”On, mutta hän on muutaman tunnin kuluttua perillä, jos sinulla –”

”Kerro minulle nyt vain hänen lentonsa numero”, Alfred tius-

kaisi. Hän kääntyi yhden henkivartijansa puoleen ja kysyi: ”Kennellä teistä on Singaporen puhelin? Ottakaa heti yhteys Istanaan.”

Toiselle henkivartijalle hän sanoi: ”Ja tilatkaa minulle vielä yksi hummeriquesadilla.”

* Malajia, tarkoittaa ”palatsia”. Tässä yhteydessä Alfred viittasi Singaporen Istanaan, presidentin virka-asuntoon.

ONGELMA NRO 3

Lentokoneesi pakotetaan laskeutumaan ennen kuin ehdit juoda Dom Pérignoniasi.

ITÄ-JAAVA, INDONESIA

Ensimmäisen luokan sviiteissä oli juuri saatu sijattua silkkilakanat vuoteisiin, jättiläismäinen kaksikerroksinen Airbus A380-800 oli saavuttanut miellyttävän 11 500 metrin lentokorkeuden ja useimmat matkustajat olivat asettuneet mukavasti paikoilleen ja selasivat elokuvatarjontaa. Hetkeä myöhemmin Sydneyyn matkalla olevan Singapore Airlinesin lento nro 231:n lentäjät saivat Jakartan lennonjohdolta hyvin epätavallisen määräyksen lentäessään Indonesian ilmatilassa:

LENNONJOHTO: singapore kaksi kolme yksi super jakarta.

LENTÄJÄ: singapore kaksi kolme yksi super kuuntelen.

LJ: Olen saanut määräyksen ohjata teidät kääntymään välittömästi takaisin Singaporen Changin lentokentälle.

LENTÄJÄ: Jakarta, haluatteko meidän palaavan Singaporen Changille?

LJ: Kyllä. Kääntäkää kone ja palatkaa heti Singaporeen. Korjatut reittiohjeet ovat käytettävissä.

LENTÄJÄ: Jakarta, mikä on reittimuutoksen syy?

LJ: Syy ei ole tiedossani, mutta käsky tuli suoraan siviili-ilmailun pääosastosta.

Lentäjät katsoivat epäuskoisina toisiaan. ”Onko meidän todellakin toimittava näin?” kapteeni pohti ääneen. ”Meidän pitää

tyhjentää tankeista neljännesmiljoona litraa polttoainetta ennen kuin voimme laskeutua!”

Juuri silloin lentokoneen selektiivikutsulaite antoi ilmoituksen saapuvasta viestistä. Lentoperämies luki viestin nopeasti ja loi kapteeniin epäuskoisen katseen. ”*Wah lan!* Viesti on itseltään puolustusministeriltä! Hän käskää meidän palata pika pikaa Singaporeen!”

Vain kolme tuntia sen jälkeen, kun lentokone oli lähtenyt Changin lentokentältä, se laskeutui takaisin kentälle. Outojen tapahtumankäänteiden hämmentämät matkustajat kuulisivat keskusradiosta ilmoituksen: ”Hyvät matkustajat, meidän oli odottamattoman tapahtuman vuoksi palattava takaisin Singaporeen. Olkaa hyvät ja istukaa paikoillanne turvavyö kiinnitetynä. Jatkamme tankkauksen jälkeen välittömästi matkaa Sydneyyn.”

Koneeseen nousi kaksi tummiin pukuihin pukeutunutta miestä. He kävelivät suoraan sviittiin 3A, jossa istui Singaporen johtava kardiologi, professori Francis Oon. ”Oletteko professori Oon? Minä olen luutnantti Ryan Chen SID:stä.* Olkaa hyvät ja seuratkaa meitä.”

”Poistummeko me lentokoneesta?” professori Oon kysyi aivan ymmällään. Yhtenä hetkenä hän oli syventynyt katsomaan *Gone Girliä* ja seuraavana kone oli laskeutunut Singaporeen. Hän ei ollut ehtinyt vielä toipua edes elokuvan ällistyttävästä juonenkäänteestä.

Luutnantti Chen nyökkäsi lyhyesti. ”Kyllä. Olkaa hyvät ja kerätkää tavaranne – ette palaa enää tälle lennolle.”

”Mutta... mutta... mitä minä olen tehnyt?” professori Oon kysyi huolestuneena.

* Security and Intelligence Division, Singaporen vastine Yhdysvaltain CIA:lle tai Ison-Britannian MI5:lle, on niin salamyhkäinen, että useimmat ihmiset eivät edes tiedä sen olevan olemassa. Mies, joka syö friteerattua kalapyörykkää NTUC FairPricen ulkopuolella, voi hyvin olla singaporelainen James Bond – eikä kellään ole siitä aavistustakaan.

”Älkää olko huolissanne, ette ole tehnyt mitään väärää. Meidän pitää kuitenkin saada teidät nyt ulos tästä koneesta.”

”Olenko minä ainoa, joka poistuu koneesta?”

”Kyllä. Me saatamme teidät suoraan Mount Elizabethin sairaalaan. Apuamme tarvitaan VVIP-potilaan hoitamisessa.”

Professori Oon tiesi saman tien, että Shang Su Yille oli täytynyt tapahtua jotain. Vain Shangeilla oli senkaltaista vaikutusvaltaa, että he pystyivät palauttamaan takaisin lähtökentälle Singapore Airlinesin lentokoneen, jossa oli 440 matkustajaa.

ENSIMMÄINEN OSA

Ainoa asia, josta pidän rikkaissa ihmisissä, on heidän rahansa.

– NANCY ASTOR, ASTORIN VARAKREIVITÄR

DAVOS, SVEITSI

Edison Cheng tuijotti valtavan suuren valkoisen auditorion kennokuvioista kattoa onnensa kukkuloilla. *Olen täällä. Olen viimeinkin täällä!* Vuosikausien väsymätön verkostoituminen oli lopultakin tuottanut tulosta: Eddie oli kutsuttu Maailman talousfoorumien vuosittaiseen tapaamiseen Davosiin. Tähän maineikkaaseen tapahtumaan pääsivät vain kutsutut*, sillä se oli tarkoitettu ainoastaan korkeimmalle eliitille.

Joka tammikuu maailman merkittävimmät valtionpäämiehet, poliitikot, filantroopit, konsernijohtajat, teknologiajohtajat, mielipidevaikuttajat, yhteiskunnalliset vaikuttajat, yhteiskunnalliset yrittäjät ja – tietenkin – elokuvatähdet† saapuvat yksityiskoneillaan tähän korkealla Sveitsin Alpeilla sijaitsevaan eristäytyneeseen hiihtokeskukseen. He kirjautuvat luksushotelleihinsa, pukevat päälleen 5 000 dollarin hiihtoasunsa ja käyvät toistensa kanssa merkittäviä keskusteluja ilmaston lämpenemisen ja yhteiskunnallisen eriarvoisuuden kasvun kaltaisista polttavista aiheista.

Ja nyt Eddie, joka oli äskettäin nimitetty Liechtenburg Groupin private banking -palveluista vastaavaksi senior executive vice chairmaniksi, oli päässyt tähän jäsenensä tarkasti valikoivaan kerhoon. Hän seiso i keskellä kongressikeskuksen futuristis-

* Ja jos satut saamaan kutsun, sinun on hyvä tietää, että maksettavaksesi lankeaa silti 20 000 dollarin osallistumismaksu, ellet ole joku seuraavassa alaviitteessä luetelluista ihmisistä. (Kauniiden ihmisten ei koskaan tarvitse maksaa mistään.)

† Leo, Brad, Angelina ja Bono ovat kaikki osallistuneet tapahtumaan.

ta auditoriota, veti sisäänsä ohutta vuoristoilmaa ja katseli omaa sirpaleista heijastustaan katsomotuolien ohuista kromijaloista. Hänellä oli yllään uusi mittatilaustyönä valmistettu Sartoria Ripense -pukunsa, jonka sisävuori oli tehty 10-säikeisestä kashmir-villasta, niin että puvun päällä ei tarvinnut käyttää hiihtotakkia. Hänen uusissa Corthayn oravannahkaisissa chukka-kengissään oli erikoislaatuiset kumipohjat, niin ettei hän liukastuisi lipevillä alppiteillä. Ranteessa komeili hänen viimeisin kellohankintansa – ruusukultainen A. Lange & Söhnen Richard Langen ”Pour le Mérite”, joka tuli juuri sopivasti esiin kalvosimen alta, jotta muut kellointoilijat saattoivat nähdä, mitä hän kantoi ranteessaan. Tärkein kaikista oli kuitenkin vaatetuksellisen eleganssin päällä oleva musta avainnauha. Sen päähän oli kiinnitetty valkoinen nimikortti, jonka keskelle oli painettu hänen nimensä: *Edison Cheng*.

Eddie hypisteli liukasta muovikorttia kuin se olisi ollut jalokivillä päällystetty onnenkalu, jonka Davosin jumala oli omakätisesti hänelle ojentanut. Nimikortti erotti hänet kaikista alempiarvoisista konferenssin osallistujista. Hän ei ollut pahainen pr-henkilö tai toimittaja tai joku tavallisista osanottajista. Tämä valkoinen muovikortti, jonka alalaidassa kulki sininen viiva, kertoi hänen olevan *virallinen delegaatti*.

Eddie silmäili huoneessa olevia hiljaisella äänellä keskustelevia seurueita ja yritti tunnistaa jonkun diktaattorin, despootin tai johtajan, jota voisi lähestyä. Hänen katseensa osui kirkkaan-oranssiin hiihtoparkaan pukeutuneeseen pitkään kiinalaismieheen, joka kurkisti sisään auditorion sivuovesta hiukan epävarman näköisenä. *Hetkinen nyt, minähän tunnen tuon miehen. Eikö siinä olekin Charlie Wu?*

”Hei, Charlie!” Eddie kiljaisi hiukan liian kovalla äänellä samalla kun ryntäsi Charliea kohti. *Odottakaapa, kun hän näkee virallisen delegaatin nimikorttini!*

Charlie hymyili hänelle ystävällisesti. ”Eddie Cheng! Oletko juuri tullut Hongkongista?”

”Tulin itse asiassa Milanosta. Olin Etron miestenvaatteiden syksyn muotinäytöksessä – eturivissä.”

”Wau. *Hong Kong Tattle* ei todellakaan turhaan valinnut sinua Parhaiten pukeutuvaksi mieheksi”, Charlie lohkaisi.

”Minut valittiin itse asiassa viime vuonna parhaiten pukeutuvien miesten Hall of Fameen”, Eddie vastasi tosissaan. Hän silmäili vaivihkaa Charlien asua ja pani merkille, että tällä oli kirkaanoranssin anorakkinsa alla khakinväriset reisitaskuhousut ja laivastonsininen villapaita. *Onpa sääli – hän oli nuorempana niin muodikas ja nyt hän pukeutuu kuin kaikki muutkin mitättömät tekniikkanörtit.* ”Missä nimikorttisi on, Charlie?” Eddie kysyi vilauttaen ylpeänä omaa korttiaan.

”Ai niin, niitähän pitäisi kai pitää koko ajan kaulassa. Kiitos kun muistutit, minulla on se kyllä jossain täällä olkalaukussani.” Charlie penkoi hetken laukkuaan ja löysi sitten korttinsa. Eddie vilkaisi sitä, ja hänen uteliaisuutensa vaihtui saman tien järkytykseksi. Charliella oli kädessään kokovalkoinen kortti, jossa oli kiiltävä hologrammitarra. *Helvetin helvetti, se oli kaikkein tavoitelluin nimikortti! Niitä jaettiin vain kaikkein arvostetuimmille henkilöille!* Eddie oli aikaisemmin nähnyt ainoastaan Bill Clintonin kantavan tuollaista korttia! *Miten helvetissä Charlie oli saanut tuollaisen? Hän johti Aasian suurinta tekniikkayhtiötä, mutta mitä muuta hän muka oli tehnyt?*

Eddie yritti peitellä kateuttaan ja vaihtoi puheenaihetta: ”Osallistutko samaan paneeliin kuin minä – Aasian apokalypsi: Miten turvata omistuksensa, kun Kiina-kupla *todella* puhkeaa?”

”Minä olen itse asiassa menossa pitämään esityksen IGWELissä*. Mihin aikaan sinun paneelisi alkaa?”

* Akronyymi sanoista Informal Gathering of World Economic Leaders, Maailman johtavien talousvaikuttajien epävirallinen kokoontuminen. Tämä konferenssin kaikkein sisin piiri on niin salamyhköinen, että se kokoontuu salaisessa paikassa jossain kongressikeskuksen uumenissa.

”Kahdelta. Mikä on esityksesi aihe?” Eddie kysyi ajatellen, että voisi ehkä jotenkin ripustautua Charlien seuraan.

”En ole oikeastaan valmistellut varsinaista esitystä. Luulen, että Angela Merkel ja jotkut skandinaavit haluavat vain kuulla ajatuksiani.”

Juuri silloin Charlien assistentti Alice käveli heidän luokseen.

”Katso, kenet löysin, Alice! Arvasin, että törmäisimme ennemmin tai myöhemmin johonkuhun kotipuolen tuttuun”, Charlie sanoi.

”Hauska nähdä teidät täällä, herra Cheng. Voisimmeko vaihtaa nopeasti muutaman sanan, Charlie?”

”Toki.”

Alice vilkaisi Eddieä, joka selvästikin toivoi, että Alice jatkaisi puhettaan hänestä huolimatta. ”Tuota... tulisitko hetkeksi tänne sivummalle?” Alice lisäsi diplomaattisesti ja johdatti Charlien auditorion laidalla olevaan vastaanottohuoneeseen, jossa oli useita nojatuoleja ja kuutionmuotoisia lasipöytiä.

”Mikä hätänä? Etkö vielääkään ole toipunut siitä, että istuit samassa aamiaispöydässä Pharrellin kanssa?” Charlie kiusoitteli.

Alice hymyili kireästi. ”On ilmennyt ongelma. Emme halunneet häiritä sillä sinua, ennen kuin saimme tietää enemmän.”

”Kakaise ulos vaan.”

Alice veti syvään henkeä ja sanoi sitten: ”Sain juuri viimeisimmät tiedot Hongkongin turvallisuuspäälliköltämme. En oikein tiedä, miten kertoisin tämän sinulle, mutta Chloe ja Delphine ovat kadoksissa.”

”Miten niin *kadoksissa*?” Charlie kysyi tyrmistyneenä. Hänen tyttäriään valvottiin vuorokauden ympäri, ja kun heidät oli vietävä jonnekin tai noudettava jostakin, hänen Britannian erikoisjoukoissa koulutuksensa saanut turvaryhmänsä hoiti tehtävän sotilaallisella täsmällisyydellä. Ei ollut mahdollista, että tytöt olisivat noin vain kadonneet.

”Ryhmä Chungkingin oli määrä noutaa heidät koulun ulkopuolelta puoli neljältä, mutta tyttöjä ei löytynyt mistään.”

”Ei löytynyt mistään...” Charlie mutisi järkyttyneenä.

Alice jatkoi: ”Chloe ei vastannut lähettämiimme tekstiviesteihin, eikä Delphine tullut kahdelta kuoroharjoituksiin. Hänen ajateltiin ehkä livahtaneen luokkatoverinsa Kathryn Chanin kanssa jogurttijäätelökioskille niin kuin viimeksi, mutta sitten Kathryn ilmestyi kuoroharjoituksiin ilman Delphineä.”

”Onko kumpikaan heistä aktivoinut hätäkoodiaan?” Charlie kysyi yrittäen pysytellä tyynenä.

”Ei ole. Kummankin puhelin tuntuu olevan deaktivoitu, joten emme pysty jäljittämään heitä. Tiimi 2046 on jo ollut yhteydessä poliisikomentaja Kwokiin, ja Hongkongin poliisi on asetettu hälytystilaan. Neljä omaa tiimiämme etsii lisäksi heitä kaikkialta, ja koulu käy parhaillaan läpi valvontakameroiden videoita herra Tinin kanssa.”

”Oletan, että joku on ollut yhteydessä tyttöjen äitiin.” Charlien vaimo, josta hän asui erossa, asui heidän talossaan Victoria Peakilla ja lapset viettivät joka toisen viikon hänen luonaan.

”Isabelia ei ole pystytty tavoittamaan. Hän oli sanonut taloudenhoitajalleen menevänsä äitinsä kanssa lounaalle Kowloonin krikettiklubille, mutta äidin mukaan he eivät ole olleet yhteydessä koko viikkona.”

Juuri silloin kännykkä soi ja Alice vastasi nopeasti siihen. Hän kuunteli vaiti ja nyökkäsi silloin tällöin. Charlie katseli häntä mietteliäänä. *Tämä ei voi olla totta. Tämä ei voi olla totta.* Eleven Finger Triad oli kymmenen vuotta aikaisemmin kidnappannut hänen veljensä Robin, ja Charliesta tuntui kuin hän olisi elänyt samaa hetkeä uudelleen.

”Selvä. *Tor jeh, tor jeh*”, Alice sanoi ja lopetti puhelun. Hän nosti katseensa Charlieen ja raportoi: ”Se oli Angels-tiimin vetä-

* Kantonia, tarkoittaa ”Kiitos, kiitos”.

jä. Heidän mukaansa Isabel on saattanut lähteä maasta. He olivat keskustelleet yläkerran palvelustytön kanssa, ja Isabelin passi on poissa. Jostain syystä hän ei kuitenkaan ole ottanut mukaansa matkalaukkuja.”

”Eikö hän ole juuri aloittanut jonkin uuden terapian?”

”On, mutta hän ei ole tällä viikolla tullut sovittuna aikana psykiatrinsa vastaanotolle.”

Charlie huokaisi syvään. Se ei ollut hyvä merkki.

2

FULLERTON-HOTELLI, SINGAPORE

Kiinteistöperijätär Rosalind Fung järjesti joka kuukausi kolmellesadalle lähimmälle naispuoliselle ystävälleen juhlapidot Christian Fellowship -yhteisönsä kunniaksi. Kutsu Fullerton-hotellin ylellisessä juhlasalissa järjestettyyn tilaisuuteen oli hyvin tavoiteltu tiettyjen Singaporen seurapiirinaisten keskuudessa täysin riippumatta naisten uskonnollisesta vakaumuksesta. Se oli nimittäin merkki vanhan kaartin hyväksynnästä (vieraiden joukosta oli turha etsiä indonesiankiinalaisia tai mannerkiinalaisia) ja ruoka oli myös taivaallista – Rosalind toi paikalle omat keittiömestarinsa, jotka ottivat hotellin keittiöt käyttöönsä päivän ajaksi ja valmistsivat mahtavan, kaikkein herkullisimmista singaporelaisista ruokalajeista koostuvan buffet-päivällisen. Ennen kaikkea tämä raamatullinen bakkanaali oli Rosalindin anteliaisuuden ansiosta täysin maksuton, joskin vieraita kehoitettiin jättämään jokin rahasumma kolehtikoriin päätösrukouksen jälkeen.*

Daisy Foo, joka oli asettunut strategisesti tarjoilupöydän lähelle, huokaisi katsellessaan nuudelipisteellä jonottavaa Araminta Leetä, joka kasasi lautaselleen *mee siamia*. ”*Aiyah* tuota Aramintaa! *Bein kar ani laau!*”†

”Eihän hän näytä vanhalta. Hänellä ei vain ole meikkiä. Hänenlaisensa supermallit eivät näytä miltään ilman meikkiä”, Na-

* Useimmat vieraat jättivät koriin viisi tai kymmenen dollaria, mutta rouva Lee Yong Chien ei jättänyt koskaan mitään. ”Minä teen kaikki lahjoitukseni Leen perheen säätiön kautta”, hän sanoi aina.

† Hokkienia, tarkoittaa ”Vanhentunut tosi paljon!”